

Un număr vechi 1 leu

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: I. N. CESĂRESCU

ABONAMENTUL

pe an 30 lei; 6 luni 16 lei; 3 luni 8 lei

Studentii plătesc pe jumătate

Străinătatea: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni

A P A R E

de două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACTIA ȘI ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

6, Splaiul Brâncoveanu Voevod, 6

Vis-à-vis de Palatul Justiției

S U M A R :

Câte-va observații asupra proiectului de lege pentru modificarea unor articole din Codul de procedură civilă, elaborat de fostul ministru de justiție, d-l C. I. Stoicescu, de d. M. Suțu.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Inalta curtea de casație, s. II: *Ad-ția financiară Ialomița cu C. M. Cionis* (fiscal).

Curtea de apel din București, s. II: *Solomon Blank cu Niculae Fehér și alții*, cu o *Observație* de d. D. Alexandresco.

Tribunalul jud. Muscel: *Ștefan Ion Livandru*, contestație la executare.

Comisiunea de apel a jud. Prahova: *Ergas & Samuelli cu Administrația financiară de Prahova* (fiscal).

Câte-va observații asupra Proiectului de lege pentru modificarea unor articole din Codul de procedură civilă, elaborat de fostul ministru de justiție, d. C. I. Stoicescu.

(Urmare) (1).

Art. 100, 101 (111, 111 bis)

Art. 100. «Orî-ce cauză de nulitate în privința actelor de procedură, privitoare la legarea instanței prin acțiune, opoziție, contestație, apel, recurs în casație și cereri de revizuire, este stinsă dacă nu se propune înaintea orî-cărei apărări asupra fondului».

Art. 101. «Dacă apărările enumerate în articolele de mai sus au fost propuse înaintea orî-cărei discuții asupra fondului, ordinea propunerii lor nu va putea fi o cauză de nulitate».

Cu-toate-că, în principiu, este aproape indiferentă ordinea diferitelor excepții ce se pot propune înaintea cercetării fondului, totuși rațiunea impune o ordine oare-care, cel puțin în cât privește nulitatea actelor introductive, și incompetința de ordine privată.

Presupunem o citație necuprinzând termenul de 30 zile: în loc să propună nulitatea ei, pârâtul începe prin a discuta competența tribunalului. N'a renunțat oare, prin rădicarea declinatorului, la dreptul de a cere amânarea procesului pentru motivul de mai sus? N'a consimțit să se judece,

de și n'a fost citat în termenul legal? Dacă 'i s'ar permite să invoace nulitatea citației, după ce 'i s'a respins excepția de incompetință, discuția asupra acestei din urmă n'a fost ea zadarnică, și nu s'a răpit tribunalului un timp prețios cu o cercetare inutilă?

A doua ipoteză: pârâtul citat înaintea altui tribunal de cât acel al domiciliului său, sau al situației imobilului litigios, începe prin a propune excepția de litispendență, sau de conexitate. Nu există și în acest caz presumpție de renunțare la excepția de incompetință? N'a recunoscut el oare implicit competența tribunalului, și n'ar fi aceeași pierdere de timp și aceeași discuție zadarnică dacă, respingându-i-se excepția invocată, 'i s'ar permite să rădice incompetința *ratione personae* sau *loci*?

Citim în expunerea de motive (p. 14) că nici procedura franceză sau geneveză, nici vre-o altă legislație cunoscută, nu prevăd obligația de a invoca excepțiile într'o ordine oare-care, sub pedeapsă de a nu mai fi ținută în seamă. E o scăpare de vedere. Găsim asemenea dispoziție atât în procedura franceză și belgiană (art. 169 și 173), cât și în procedura geneveză (art. 61).

De aceea, admitînd în parte inovația din art. 101, credem că ar trebui modificat art. 100 în partea sa finală: «... dacă nu se propune înaintea orî-cărei *alte excepții* sau apărări asupra fondului». Iar dispoziția din art. 101 ar trebui să fie înlocuită prin următoarea: «*Incompetința de ordine privată trebuie să fie propusă înaintea orî-cărei alte excepții, afară de cea prevăzută de art. 100, sub pedeapsă de a nu mai fi ținută în seamă*».

Art. 108, 109 (117)

Art. 108. «Părțile vor pleda din nou chestia asupra căreia s'a ivit divergință».

«In caz când vor fi mai mult de două păreri, judecătorii sunt datorî să se unească cu una din părerile judecătorilor în număr mai mare».

Art. 109. «După judecarea punctelor rămase în divergință, judecătorii cari nu aparțin secțiunei,

(1) Vezi *Curierul Judiciar*, No. 69, 71 și 74 din a. c.

de vor fi, se vor retrage, și complectul care a judecat înainte de ivirea diverginței, va continua cu cercetarea procesului».

Curios lucru și cu art. 117 din vechia și actuala procedură, cu care corespund art. 108 și 109 din proiect. Acest art. s'a luat după procedura franceză, fără a se ținea în seamă că, după organizarea judecătorească franceză, sentințele trib. se dau de cel puțin 3 judecători, cari se completează în 5, încât dispozițiile din citatul articol, sunt aproape toate neaplicabile la noi, unde sentințele se dau de 2 sau 3 judecători. Legiuitorul din 1900, prin o inadvertență inexplicabilă, a reproduș aproape întocmai vechiul art. 117; iar art. 108 din proiect menține și el o dispoziție neaplicabilă la trib. În adevăr, dacă după divergință se produc mai mult de două păreri, vor fi trei, fiind doi judecători, fie-care cu părerea sa, ast-fel că nu poate exista nici o părere având în favoarea ei un număr mai mare de judecători și cu care să se unească cei cu alte păreri, precum prescrie al. 2 din art. 108. Cazul se poate întâmpla la Curte, dar, în privința Curței, avem art. 309, care reproduce aceeași dispoziție; art. 108 nu se referă de cât la *sentințele tribunalelor* (v. rubrica).

Apoi, și art. 109 greșește dispunând că, după rezolvirea diverginței, *judecătorii* din alte secții să se retragă, întru-cât nu poate fi vorba de cât de un singur judecător.

Propunem, deci, modificarea următoare:

Art. 108, al. 2. «In caz când vor fi mai mult de două păreri, judecătorii *ale căror păreri sunt mai apropiate*, sunt datorți să se unească *pentru a forma majoritatea*».

Art. 109. «După judecarea punctelor rămase în divergință, *judecătorul* care nu aparține secției, sau *avocatul* care a luat parte la judecată, se va retrage și complectul de mai înainte va continua cu cercetarea procesului».

Art. 149 (149)

«Dacă reclamantul (trebuie adaos) sau *reclamanții* nu răspund la strigarea procesului, hotărârea dată în lipsa lor apără pe toți părâții...».

Art. 159 (160)

«Judecătorii nu sunt legați prin aceste incuviințări pregătitoare sau urmările lor».

E vorba de procedurile pregătitoare și probatoare în general.

Observăm, mai întâi, asupra acestei dispoziții, că vechiul art. 160 era mai bine conceput și de cât art. 160 actual, și de cât art. 159 din proiect. Vechiul art., reproducând art. 151 din

proc. geneveză, excepta jurământul decizoriu din regula generală. Actualul art. 160 pare a face excepție pentru hotărârile zise *interlocutorii*, care nu exista în procedura noastră, iar proiectul suprimă veri-ce excepție. Este, însă, exact că judecătorii sunt legați prin urmările jurământului decizoriu? Fără îndoială; atunci de ce să nu se prevadă această excepție la regula generală?

Observăm, în al doilea loc, că, în cazul când se discută în mod prealabil admisibilitatea vreunei proceduri preparatoare, și judecătorii se pronunță în drept asupra ei, dênșii nu mai pot reveni asupra unor asemenea încheieri, fiind lucru judecat în privința chestiei de drept. Pentru a fi deci mai clară regula din art. 159, n'ar fi de prisos a se prevedea în ce sens sunt legați judecătorii prin incuviințările lor pregătitoare, modificându-se ast-fel citatul art.:

«Judecătorii nu sunt legați... *afară de cele privitoare la jurământul decizoriu*». Și adaogându-se un al 2 aliniat.

«*Această regulă nu se aplică la acele încheieri prin care judecătorii se pronunță în drept asupra admisibilității unei proceduri pregătitoare sau probatoare*».

Art. 182

Acest art. cuprinde cinci aliniate prin care se repetă în mod inutil unele din fazele verificării de scripte, în scop de a modifica în sensul urgenței regulele relative la această procedură pregătitoare, atunci când este incuviințată prin ordonanța presidențială. Credem că art. 182 s'ar putea reduce la un singur aliniat:

«*In cazul articolului 18, procedura prevăzută de art. 161 și urm. se va îndeplini de urgență*».

Art 184 (186)

Acest art. dispune că lista de martori să se depună cu 15 zile înaintea zilei însemnate pentru ascultarea lor. Credem, că aci, pentru depunerea copiilor de pe acte în cazul art. 38, al. 3, termenul trebuie să se calculeze, nu după ziua de înfățișare, ci de la data incuviințării probei testimoniale; căci părțile nu vor cunoaște de cât prin citație termenul desfipt pentru administrarea acestei dovezi, și se poate întâmpla ca să nu mai rămână 15 zile de la data primirei citației și până la ziua înfățișării, mai cu seamă în afacerile urgente, când legea prescrie o procedură sumară. De aceea, și întru cât termenul de 5 zile, prevăzut de art. 186 actual, pare prea scurt, credem că s'ar putea admite un termen de 10 zile de la incuviințarea cercetării prin martori.

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASATIE ȘI IUSTITIE, Secția II

Audiența de la 22 Februarie 1902

Președinția D-lui N. MANDREA, Președinte

Ad-ția financiară «Ialomița» cu C. M. Cionis, (recurs fiscal)

Contribuții directe. — Patentă. — Drept fix și drept proporțional. — Jumătate patentă. — Dacă jumătatea se calculează și pentru dreptul proporțional. — (Art. 2 și 7 din legea patentelor).

Când legea cere ca un contribuabil să fie impus la jumătate patentă, jumătatea are a se calcula atât asupra dreptului fix, cât și asupra dreptului proporțional.

Decisiunea 65/902. — Respins recursul făcut de Ad-ția financiară Ialomița, contra decisiunii comisiei de apel din jud. Ialomița No. 62/902, în proces cu C. M. Cionis.

Curtea,

Ascultând pe d-l I. Arion, din partea fiscoșului, în dezvoltarea motivelor de recurs, în lipsa intimatului;

Deliberând,

Asupra motivului de casare că: «în mod ilegal comisia de apel a impus pe intimat la jumătatea patentei de drept proporțional, lăsând intactă valoarea locativă a stabilimentului, de oare-ce jumătatea patentei trebuie admisă numai pentru dreptul fix, căci alt-fel ar fi nepotrivire între base și contribuțiuni»;

Considerând că se constată că intimatul a fost impus de comisia de apel la jumătatea patentei atât pentru dreptul fix, cât și pentru dreptul proporțional, pentru profesiunea de arendaș de moară, după ce a stabilit că eșereșcă această profesiune în aceeași comună cu profesiunea principală de arendaș, pentru care plătește patenta întreagă, (art. 7 din legea patentelor);

Considerând că cestiunea este d'a se ști dacă în cazul art. 7, jumătatea patentei trebuie să se calculeze atât asupra dreptului fix, cât și asupra dreptului proporțional;

Considerând că art. 2 din legea patentelor definește că patenta se compune dintr'un drept fix și dintr'un drept proporțional;

Că față cu acest principiu, ori-ce altă împrejurare are a fi îndepărtată și trebuie a decide că, atunci când legea cere ca contribuabilul să fie impus la jumătatea patentei, jumătatea are a se calcula atât asupra dreptului fix, cât și asupra dreptului proporțional, cum a decis comisia de apel în speță;

Că deci motivul este nefondat și are a se respinge.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge, etc.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI, secț. II

Audiența de la 31 Ianuarie 1901

Președinția D-lui I. CERCHEZ, Președinte

Solomon Blank cu Nicolae Fehér și alții

Decisia comercială No. 14

Intervenție. — Intervenție accesorie sau conservatoare. — Când se poate face. — Condițiuni. — Privilegiu. — Creditor ce reclamă un drept de preferință. — Dacă un creditor chirografar poate interveni în apel spre a lupta alătura cu debitorul. — (Art. 247 și 248 din Proc. civilă).

Novățione. — Când se operează. — Condițiuni. — Mașini agricole. — Venzare. — Preț neplătit. — Privilegiul vânzătorului. — Primire de cambii drept plată. — Dacă constituie o novățione. — Dacă face pe vânzător să-și piardă privilegiul. — Cum se conservă acest privilegiu. — Transcriere. — Regula dreptului comun. — Excepția prevăzută de Codul comercial. — Cas în care se aplică. — Falimentul cumpărătorului. — (Art. 1128 și 1130 din Codul civil; art. 783 din Codul comercial).

1. *Intervenția accesorie sau conservatoare, adică cea relativă la apărarea drepturilor uneia din prigonitoarele părți, se poate face în ori ce stare a procesului, și la ori-ce instanță, cu condiție însă ca intervenientul principal sau agresiv cât și cel accesoriu sau conservator, să aibă un interes legitim, născut și actual.*

2. *Hotărârile pronunțate între un debitor și creditor, care reclamă un drept de preferință, fiind opozabile tuturor creditorilor chirografari, afară de casurile de fraudă, rezultă invederat că un creditor chirografar are interes a interveni d'a dreptul în apel pentru a contesta, împreună cu debitorul, acest drept de preferință.*

3. *Se operează o novățione când debitorul contractează cu creditorul său o datorie care să se substituie și să stingă pe cea veche; novăționea însă nu se presupune, voința de a nova trebuie să resulte evident din acte sau din fapte care să nu lase nici o îndoială asupra intențiunei părților.*

4. *Vânzătorul de mașini agricole are un privilegiu pentru prețul neplătit al mașinilor ce a vândut, și primirea din parte-și a unor cambii drept preț, nu constituie o novățione, ci un mod de plată care nu operează liberațiune de cât sub reserva încasării, și deci nu face pe vânzător să-și piardă privilegiul său.*

5. *Dispozițiunea art. 783, No. 3, din Codul comercial, după care vânzătorul de mașini agricole pentru a-și conserva privilegiul pentru prețul neplătit, trebuie să-și transcrie actul de venzare în registrul de transcriptiuni în cele trei luni de la predarea instrumentelor cumpărătorului în țară, conține o regulă specială, o derogățione la dreptul comun, și deci nu se poate aplica de cât pentru cazul pentru care a fost creată această derogățione, adică pentru cazul când cumpărătorul instrumentelor care datora prețul a fost declarat în stare de faliment.*

S'a ascultat: d-l avocat Ion Boambă din partea apelantului în dezvoltarea motivelor de apel, d-l avocat I. Saita din partea intimatului N. Fehér, în combateri, și d-l avocat B. Cernea din partea intervenienților Hornștein și Aftalion;

Curtea,

Asupra cestiunei în privința căreia s'a ivit divergență:

Având în vedere că, după dispozițiunile art. 248 Pr. civilă, intervențiunea accesorie sau conservatoare, adică cea relativă la apărarea drepturilor uneia din prigonitoarele părți, se poate face în ori ce stare a procesului, și la ori-ce instanță; iar art. 247 cere ca, atât intervenientul principal sau agresiv cât și accesoriu sau conservator, să aibă un interes legitim, născut și actual;

Având în vedere că creditorii chirografari, neavând nici un drept real asupra bunurilor debitorului lor, urmează că precum le sunt opozabile ori-ce convențiuni prin cari acesta și-ar aliena bunurile sale, tot asemenea, și poate chiar cu mai multă tărie, le sunt opozabile hotărârile judecătorești, prin care patrimoniul debitorului lor, s'ar micșora; așa fiind, ei sunt reprezentați în justiție de debitorul lor, cu excepție bine înțeles, când ei arată că actele făcute de debitor în fraudă drepturilor lor; căci atunci ei lucrează în virtutea dreptului lor personal pe care îl au, nu de la debitorul lor, ci de la lege;

Considerând că, de și în adevăr, drepturile ce au creditorii între ei le sunt proprii, așa că în privința lor neputându-și reprezenta debitorul lor, ei sunt în drept a contesta un drept de preferință ce un altul ar pretinde că are asupra gagiului comun, dar cum sunt ținuți a respecta ipotecile ce debitorul ar consimți în mod valabil, tot așa sunt obligați a respecta dreptul de preferință ce o hotărîre definitivă ar recunoaște unuia din ei;

Că, așa fiind, creditorii chirografari sunt reprezentați

de debitorul lor și în procesul unde ar fi în cestiune un drept de preferință ce un altul ar reclama asupra patrimoniului debitorului lor și prin urmare la tabloul de distribuția prețului rezultat din vânzarea averii debitorului comun, acela le-ar putea opune autoritatea lucrului judecat ;

Considerând că din cele expuse, rezultă că, în specie intervenției Aftalion și Hornștein, ca creditorii chirografari ai apelantului, care se preînde că n'are altă avere de cât cea în discuția de azi, are un interes atât legitim născut cât și actual pentru a apăra drepturile debitorului lor, căci dacă acesta s'ar apăra într'un mod insuficient, fie din nepricepere sau negligență, patrimoniul lui, care este gagiu intervențiilor, s'ar periclită și prin urmare aceștia s'ar vedea expuși a'și pierde creanța lor ;

Considerând că este interesul și al debitorului ca intervenientul să 'l apere contra acestei acțiuni căci dacă acesta va fi ținut în virtutea acțiunii *ex vendito* va fi mai strâns legat de cât în virtutea unei simple acțiuni cambiale, căci cea dintâi mai este garantată printr'o acțiune resolutorie și printr'un privilegiu asupra lucrului vândut în favoarea vânzătorului, lucru care afectează patrimoniul și creditul debitorului cumpărător ;

Că, afară de aceasta, în specie debitorul are un aranjament cu toți creditorii săi prin care 'i s'ar acorda termene de plată, aranjamente cari ar cădea dacă ar avea contra sa o condamnățiune cu drept de preferință ca aceea ce cere creditorul defendor ;

Pentru aceste motive, Curtea, în majoritate, admite în principiu intervențiunea făcută de M. I. Hornștein și de frații R. S. Aftalion et C-nie.

(ss) I. Cerkez, M. Iulian, A. Athanasovici, D. Giuvaru.

O p i n i u n e

Având în vedere că după dispozițiunile art. 247 și 248 Pr. civilă, intervențiunea în a doua instanță, cum este în speță, nu este admisibilă de cât pentru apărarea drepturilor uneia din prigonitoarele părți și aceasta numai când intervenientul ar avea un interes legitim născut și actual, în pricina de care este sesisată Curtea ;

Considerând că frații R. S. Aftalion și M. Hornștein fils susțin că, au intervenit în instanța de apel spre a contesta privilegiul pe care intimatul pretinde că 'l are creanța sa ; însă, a combate un privilegiu, nu este a apăra drepturile debitorilor lor ;

Că, în adevăr, debitorul n'are și nu poate avea nici un interes a contesta un privilegiu, fiind-că ori care ar fi calitatea creanței, el trebuie să o plătească ; că, prin urmare, debitorul neputând avea interes a contesta privilegiul intimatului, intervenienții n'au ce să apere spre a fi în drept a interveni pentru prima oară în apel ;

Că alt interes plausibil de a apăra pe debitor, intervenienții nu l'au pus în evidență ;

Că, însă, intervenienții ca creditorii chirografari au interes a combate privilegiul intimatului, aceasta este incontestabil, dar acest interes 'l au evident pentru a'și apăra drepturile lor și în acest caz trebuia se facă intervențiunea mai întâi la prima instanță conform art. 248, fiind-că nu apără un drept al debitorului lor ;

Că, afară de aceasta, acest interes al lor nu este nici născut, nici actual cum cere legea, căci, fără îndoială un creditor n'are interes a contesta privilegiul altui creditor de cât atunci când ar fi amenințat a nu putea fi plătit integral de creanța sa din cauza privilegiului, ceea ce evident că nu se poate ști de cât la facerea tabloului de ordine, iar nu acum ; sunt de părere să se respingă ca inadmisibilă cererea de intervențiune făcută de Marcus I. Hornștein fils și de Frații R. S. Aftalion & Comp.

(s) Al. D. Dobriceanu.

In fond :

Asupra apelului făcut de Solomon Blank contra sen-

tinței tribunalului comercial Ilfov No. 3229 din 2 Decembrie 1900 ;

Văzând și intervențiunea lui Marcus I. Hornștein fils și Frères R. S. Aftalion & Comp., în calitate de creditorii ai apelantului ;

Având în vedere că tribunalul, prin sentința apelată, a admis acțiunea intimatului ;

Că această acțiune are de obiect :

1. A se condamna apelantul Blank a'î plăti suma de lei 20446 banii 40, prevăzută în cinci cambii, cu datele valorile și scadențele arătate în acțiune, semnate de dânsul la ordinul intimatului și protestate în regulă ;

2. A se recunoaște că sumele din aceste cambii sunt rest din prețul unor instrumente agricole vândute apelantului, și ca atare plătitibile cu privilegiu.

Asupra celui d'al doilea cap de cerere, relativ la privilegiu, care singur a fost discutat de părți în apel :

Având în vedere că, din corespondența urmată între părți în 1898, 1899 și 1900, rezultă că Fehér a vândut lui Blank, două garnituri de treerat și alte mașini agricole, cari 'i erau trebuincioase la exploatarea moșiilor ce le avea în arendă ; că, pentru preț, părțile s'au înțeles verbal a se plăti în mai multe rate, în care scop apelantul a dat intimatului mai multe cambii la ordinul lui, de diferite sume și scadențe, convenind ca, în cas când o rată nu se va plăti la timpul stipulat, cambia se va preschimba, urmându-se ast-fel până la definitivă achitare a capitalului fix, fără procent ; că, apelantul neputând plăti la termen unele din ratele convenite, a preschimbat în diferite rânduri parte din cambii, emițând alte noi, în care s'au calculat procente de 8% și alte mici cheltueli, până când, în cele din urmă, au rămas neplătite cele cinci cambii de cari se servă astă-zî intimatul în acțiunea sa, dintre cari două sunt chiar acelea cari s'au dat la început, iar cele-l'alte trei sunt provenite din preschimbări ;

Având în vedere că apelantul Blank și creditorii intervenienți cari 'i vin în ajutor în instanța de apel, nu contestă contractul de vânzare al mașinilor, nici suma rămasă neplătită, susține numai că Fehér a pierdut privilegiul ce 'l avea ca vânzător, pentru două motive :

1. Fiind-că s'ar fi operat o novațiune, de oare-ce de și se convenise că prețul să se plătească în rate, pentru care s'a dat cambii cu dreptul de a le preschimba chiar fără dobânzi, în urmă a intervenit o nouă convențiune prin care Blank a fost autorizat la scadență să dețină sumele cu dobânda de 8%, ceea ce constituie un împrumut cu cambii, care a înlocuit și stins primul contract de vânzare ;

2. Fiind-că, în ori-ce cas, intimatul nu 'și-a conservat privilegiul prin transcrierea creanței sale în registrele tribunalului, conform art. 783 No. 3 Codul comercial, care conține o dispozițiune generală aplicabilă comercianților în toate cazurile de concurs de creditorii.

In ce privește întâiul motiv :

Considerând că, după art. 1128 Codul civil, se operează în adevăr o novațiune când debitorul contractează cu creditorul său o datorie care să se substituie și să stingă pe cea veche ;

Însă novațiunea nu se presupune, voința de a nova trebuie să rezulte evident din acte sau din fapte, cari să nu lase nici o îndoială asupra intențiunii părților (art. 1130 Codul civil) ;

Că, în speță, este cert că contractul care a intervenit între Fehér și Blank este o vânzare de instrumente agricole ;

Că, un act scris, din care să rezulte fără îndoială noul contract de împrumut ce se pretinde, nu există ;

Că, nici din faptele și circumstanțele cauzei nu rezultă că părțile au voit să facă o novațiune, înlocuind contractul de vânzare prin altul de împrumut ;

Că, în adevăr, din scrisorile schimbate între părți, după cum s'a arătat mai sus, nu rezultă alt-ceva de cât că, ele fiind de acord asupra obiectelor și prețului

Fehér a primit ca Blank să-și plătească în mai multe rate și în acest scop cumpărătorul a dat vânzătorului cambii de valorile și cu scadențele convenite; că, în urmă, neplătindu-se unele rate la termen, aș preschimbam cambiile în altele noi, adăogând dobânda de 8% și alte cheltueli;

Că, a divide prețul în rate și a primi cambii pentru fie-care rată, cum a făcut Fehér, nu este evident, a cere niste obligațiuni noi, ci este o simplă înlesnire de plată, ce vânzătorul face cumpărătorului, care nu poate întru nimic schimba natura contractului de vânzare intervenit între părți;

Că, a da cambii drept preț vânzătorului care le primește, este negreșit un mod de plată, care însă nu operează liberațiunea de cât numai sub rezerva încasării cambiilor și deci, dacă debitorul nu le plătește la scadență creditorul conservă prima sa creanță care era garantată cu privilegiu;

Că, prin urmare, din faptul că Fehér a primit cambii în plată nu se poate deduce numai de cât că a avut intențiunea de a face o novațiune;

Că această intențiune nu se poate trage nici din faptul preschimbării cambiilor în diferite rânduri, cum se susține, fiind-că noile cambii sunt asemenea o înlesnire de plată ca și cambiile înlocuite;

Că intențiunea de a nova nu rezultă nici din împrejurarea că în noile cambii s'a adăogat dobânda și alte cheltueli, de oare-ce procentele nu sunt de cât o îndemnisare dată de debitor creditorului tocmai pentru a-și acorda termene de plată, datorica rămâne însă aceeași și deci nu se poate susține că părțile au voit a face un nou contract, un contract de împrumut;

Că, de alt-fel Fehér nici n'a avut interes a face o novațiune și nici nu 'i se poate atribui o asemenea intențiune, de oare-ce nu este admisibil a presupune că el ca comerciant, a voit să renunțe la vechea sa creanță, care era garantată cu privilegiul vânzătorului, spre a o înlocui cu o simplă promisiune de plată, constatată printr-o cambie, care nu era garantată cu nimic;

Că, din contră, din faptul că în toate cambiile, pe care Blank le-a dat lui Fehér, se menționează «valoarea primită în marfă», reiese că, cauza pentru care s'a subscris cambiile nu s'a schimbat întru nimic și că părțile n'a înțeles a înlocui vânzarea cu un contract nou de împrumut cu dobândă, cum se pretinde.

Că, ast-fel, intențiunea părților de a opera novațiunea ne fiind evidentă, contractul de vânzare subsistă, și ca atare și privilegiul care garantează plata prețului datorit;

Că, prin urmare primul motiv este nefondat.

În ce privește al doilea motiv :

Având în vedere că, după dispozițiunile art. 783 No. 3 Codul comercial, pentru ca vânzătorul de mașini agricole să 'și conserve privilegiul pentru prețul neplătit, este dator, pe lângă alte condițiuni; ca în cele trei luni de la predarea instrumentelor cumpărătorului în țară, să transcrie actul de vânzare în registrul de transcripțiunii imobiliare al tribunalului locului unde s'a așezat mașinele;

Că, în speță este constant că o asemenea transcripțiune nu s'a făcut;

Considerând însă, că art. 783 No. 3 Codul comercial conține o regulă specială, o derogatiune la dreptul comun, de oare-ce, după Codul civil, privilegiul vânzătorului de mașini agricole, și în genere privilegiul vânzătorului de lucruri mobile pentru prețul neplătit se conservă, independent de ori-ce transcripțiune în registrele tribunalului (art. 1730 și 1739);

Că, prin urmare, dispozițiunile art. 783 No. 3 nu se pot aplica de cât la cazul pentru care au fost create de Codul de comerț;

Că din aceia că acest articol este pus în cartea II, intitulată «despre faliment», și de oare ce din termenii înțebuițați de art. 783, rezultă că dispozițiunile acestui articol nu se pot aplica de cât atunci când cum-

părătorul instrumentelor care datora prețul este declarat în stare de faliment;

Că, în speță, admitând chiar că Solomon Blank ar fi comerciant, însă din momentul ce nu este în faliment, concursul de creditori nu este destul a face să se aplice dispozițiunile art. 783 No. 3 din Codul comercial, și ca atare, Fehér 'și-a conservat privilegiul său fără nici o transcripțiune, conform regulilor de drept comun (art. 1 Codul comercial);

Că ast-fel, și acest motiv fiind ne fondat, apelul debitorului și intervențiunea creditorilor urmează a se respinge;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge apelul și intervențiunea, etc.

(ss) I. Cerkez, Alex. D. Dobriceanu, M. Iulian, A. Athanasovici.

Observație. — Creditorii chirografari sunt, fără nici o îndoială, represantantii debitorului lor, *causam auctoris habent*; și în această calitate, lucrul judecat față de dânsul li este opozabil și lor, chiar dacă creanța lor ar avea o dată certă anterioară hotărârii (art. 1182). Ei neavând, în adevăr, de cât un drept general de gagiu asupra bunurilor debitorului lor (art. 1718, 1719), sunt în culpă de a nu fi cerut o siguranță reală, precum: o ipotecă, etc. (1).

Cu-toate-că creditorii chirografari sunt represantați de debitorul lor, ei pot, în numele acestui debitor (art. 974), să exercite căile de reformare în contra hotărârilor, pe care debitorul neglija de a le exercita el însuș, adică: să facă opoziție, apel, recurs, etc. (2); putând chiar să atace pe calea acțiunii pauliane, hotărârea pronunțată în urma unei colusiuni frauduloase între autorul lor și cel de al treilea (art. 975) (3).

Creditorii chirografari sunt ei, însă, represantați de debitorul lor în procesele care au de obiect un privilegiu sau o ipotecă asupra bunurilor sale? Curtea din București admite afirmativa; chestiunea este însă foarte controversată (4), și Curtea de casație a decis că hotărârea definitivă, care recunoaște un drept de privilegiu, sau de ipotecă, pentru creanța ce constată, nu este opozabilă creditorilor chirografari ai debitorului, cari n'a luat parte la judecarea afacerii; de oare-ce privilegiile și ipotecile sunt niste drepturi acordate de lege contra creditorilor, și numai în raport cu dânsii se poate discuta existența lor (5).

(1) Cpr. Cas. rom și C. Focșani, Bulet. S-a I, 1881, p. 29, și *Dreptul* din 1881, No. 28. Veđi și numeroasele autorități citate în t. VII a Comentariilor noastre de drept civil, p. 183, nota 1 și p. 512, nota 4.

(2) Veđi t. V al Coment. noastre, p. 203 și 247, nota 4, precum și t. VII, p. 543.

(3) Veđi t. VII a Coment. de mai sus, p. 543, text și nota 3.

(4) Se poate consulta asupra acestei controversă, Répert. Sirey, *Chose jugée*, 518 urm.; Aubry et Rau, VIII, § 769, p. 375, text și nota 37; Laurent, XX, 104; Demolombe, XXX, 358 urm.; Larombière, V, art. 1351, No 116. Répert. Dalloz, *Supplém.*, *Chose jugée*, 181 urm., etc.

(5) Cpr. Cas. rom. secțiun-uite. Bulet. 1881, p. 29. *Dreptul* din 1881, No. 28 și 55. Bulet. s-a I, 1875, p. 15. —

Dar, dacă creditorii chirografari sunt, în principiu, reprezentați de debitorul lor, pentru-că ei, având încredere într'insul au ratificat de mai înainte toate actele lui, cu excepție bine înțeles, după cum decide și Curtea din București prin decizia de mai sus, în privința actelor frauduloase, pe care ei pot să le atace (art. 975); hotărîrea pronunțată față de debitor, în privința imobilelor ipotocate sau supuse unui privilegiu, nu este opozabilă creditorilor săi ipotecari sau privilegiați, cel puțin atunci când ipoteca sau privilegiul a luat naștere înainte de pronunțarea hotărîrei; pentru că creditorii ipotecari sau privilegiați, având un drept real asupra imobilului afectat la aceste garanții, acest drept nu poate fi nimicit de debitorul lor, nici prin convenție, nici prin judecată (6), soluție care era admisă și în dreptul roman (7).

Cu toate-acestea și chestiunea de față este controversată (8). Partisanii sistemului contrar recunosc, însă, că creditorii ipotecari și privilegiați nu sunt reprezentați de debitorul lor, când ei invoacă un drept care le este propriu, sau atacă o hotărîre dată în fraudă drepturilor lor (9).

Nu vom insista mai mult asupra acestor chestiuni, pentru-că ele au fost examinate în tratatul ce am consacrat grelei materii a autorității lucrului judecat, care va vedea în curând lumina zilei, și la care ne mărginim a trimite pe cititorii noștri, doritori de a studia aceste chestiuni în toate amănunțele lor.

D. Alexandresco

TRIBUNALULUI JUDEȚULUI MUSCEL

Audiența de la 19 Septembrie 1902

Președenția D-lui N. I. SACHELARIÉ, Președinte

Ștefan Ion Lixandru, contestație la executare

Sentiința corecțională No. 967

Hotărîri. — Hotărîri penale date în lipsă. — Comunicarea lor — (Art. 183 Pr. penală și art. 74 Proc. civilă).

Contra: C. Focșani și București, *Dreptul* din 1881, No. 55 (decisiuni casate).

(6) Cpr. în acest sens: Cas. rom. și C. București, Bulet. s-a l. 1884, p. 690, și *Dreptul* din 1882, No. 61. Pothier, II, 904. Arntz, III, 413. Mourlon, II, 1626. Thiry, III, 168. Bonnier, *Tr. des preuves*, 880 (ed. Larnaude). Martou *Privil. et hypothèques*, III, 967. P. Pont, *Idem*, II, 647. Répert. Sirey, *Chose jugée*, 530 urm. Laurent, XX, 105. Demolombe, XXX, 363. P. Tuozzi, *L'autorità della cosa giudicata*, 188 urm. Vezi și alte autorități citate în t. VII al Comentariilor noastre de drept civil, p. 544, nota 1.

(7) L. 11, § 10 și L. 29, § 1, Dig., *De exceptione rei judicate*, 44, 2; — L. 3, Pr. și § 1, Dig., *De pignoribus et hypothecis*, 8, 14.

(8) Cpr. în sens opus: Cas. rom. și C. București, Bulet. s-a l. 1882, p. 1155, și *Dreptul* din 1884, No. 67. Ricci, *Delle prove*, 370, și autoritățile citate în Coment. noastre (t. VII, p. 545, *ad notam*).

(9) Cpr. Larombière, *Oblig.* V, art. 1351, No. 116 urm. Répert. Sirey, *Chose jugée*, 541 urm., etc.

Art. 183 din Procedura penală obligă ca copia după sentiință, — celui condamnat în lipsă —, să se predea persoanei condamnatului său la al său domiciliu. Cum însă acest articol nu arată modul de procedare în asemenea cazuri, se aplică dispozițiile art. 74 din Procedura civilă, observându-se gradajia arătată de acest text de lege.

Așa, în lipsa condamnatului de acasă, copia după sentiință se lasă unei persoane din familia lui care locuiește cu dînsul, și în lipsa acesteia, unui om de serviciu, cerînd adeverință. Dacă cel căruia i s'a lăsat copia nu voește să o primească, sau nu voește ori nu poate să dea adeverință, agentul însărcinat cu înmănarea copiei va constata toate acestea printr'un proces-verbal, nefiind însă dator să lipească copia pe ușă, această formalitate fiind cerută numai în cas când aceste persoane vor fi lipsă de la domiciliu.

Tribunalul,

Asupra contestațiunii făcută de Ștefan Ioan Lixandru, contra executării mandatului de arestare No. 1299/902, emis contra sa de d-l procuror local, în baza sentiinței corecționale a acestui tribunal cu No. 306 din 22 Februarie 1902, prin care i s'a anulat ca ne susținută opozițiunea făcută contra sentiinței No. 1472/901, prin care este condamnat la patru luni închisoare corecțională pentru delictul de furt pe baza art. 310 al. 2 combinat cu art. 60 din Codul penal;

Ascultând susținerile contestatorului prin apărătorul său și concluziunile d-lui substituit și vîzînd actele din dosar;

Avînd în vedere că contestatorul și întemeiază contestațiunea pe două motive: 1) că nu i s'a comunicat copie de pe sentiință conform art. 183 Procedura penală, ci numai un extract, și 2) că comunicarea nu s'a făcut conform art. 74 Procedura civilă;

Avînd în vedere că, din proces-verbal de predare, încheiat de ajutorul de Primar al comunei Ștefănești din plasa Podgoria acest județ în ziua de 1 Aprilie 1902, se constată că s'a comunicat contestatorului Ștefan Ioan Lixandru, copie de pe sentiința corecțională No. 306 a căria execuțiune se contestă, iar nu un extract, după cum se susține de contestator, deci primul motiv de contestațiune este neexact în fapt și ca atare ne întemeiat;

Avînd în vedere că din același proces-verbal de predare se mai constată că agentul însărcinat cu comunicarea copiei de sentiință s'a transportat la domiciliul contestatorului, că acesta fiind lipsă de la domiciliu a lăsat copia de sentiință în mîna tatălui său Ioan Lixandru, care primind-o a refuzat d'a da dovadă de primire, iar agentul a constatat acest fapt prin proces-verbal ce a încheiat;

Avînd în vedere că contestatorul susține că comunicarea copiei de sentiință în modul sus arătat, nu este conform cu dispozițiunile art. 74 Pr. civ. de oare-ce dînsul ne aflîndu-se la domiciliu și tatăl său căruia i s'a lăsat acea copie, refuzînd a da dovadă, copia trebuia lipită pe ușă, conform ultimului aliniat al art. 74 sus citat, cea ce nu s'a făcut;

Considerînd că art. 183 Pr. penală, obligă ca copia după sentiință, celui condamnat în lipsă, să se predea persoanei condamnatului său la al său domiciliu, fără a arăta modul de procedare în asemenea cazuri;

Că în lipsă de o dispozițiune expresă în această privință, în Codul de procedură penală, se aplică dispozițiunile art. 74 Procedura civilă;

Considerînd că prin art. 74 al. II Pr. civ. se prevede că citațiunea se va lipi pe ușa citatului, numai în cazul când cel chemat sau o persoană din familia sa care locuiește cu dînsul, sau măcar un om de serviciu nu se găsește la domiciliul citatului;

Considerînd că prin ultimul aliniat al art. 74 se dispune că dacă persoanele arătate în al. 2 al actului și

articol nu voeste să primească citația sau nu vor voi ori nu vor putea da adeverință de primire sau în cazul când aceste persoane lipsesc și citația urma a fi lipită pe ușa citatului, agentul să constate înprejurarea prin proces-verbal, care în aceste casuri, va ține loc de dovadă;

Considerând că cuvintele. «*O va lipi pe ușă*», din al. ultim al art. 74 se raportă la cuvintele «*în lipsa lor*», ce sunt înainte și luate împreună, exprimă cazul când agentul este obligat a lipi citația pe ușă, prevăzut mai sus în al. 2 al art. 74 și nu arată o nouă lucrare pe care agentul trebuie să o facă, căci dacă și în casurile prevăzute prin art. 74 al. ultim, legiuitorul ar fi voit să oblige pe agent a lipi citația pe ușă, era să se exprime în mod corect, și ar fi dispus în urma enumerării acelor casuri, *că agentul va lipi citația pe ușă și va încheia proces-verbal de cele urmate*, pe când din contră, în acaastă parte legiuitorul, ne voind a dispune alt ceva de cât că agentul să încheie proces-verbal de cele urmate în casurile enumerate, exprimă această idee în mod clar, despărțind printr-o virgulă partea frazei care coprinde enumerarea casurilor, de partea care coprinde lucrarea ce avea de făcut agentul în acele diferite casuri;

Că în adevăr legiuitorul, în această dispozițiune a art. 74, nu a voit să edicteze alt-ceva de cât ideea ca agentul să constate înprejurările prin proces-verbal, în cazul când persoana aflată la domiciliul citatului, nu primește citația sau nu voeste ori nu poate să dea dovadă sau în lipsa lor că a lipit citația pe ușă rezultă din faptul că în al. 1 al aceluiași articol, când vorbește de chiar persoana citată și aceasta nu voeste să primească citația sau refuză ori nu poate să dea dovadă, dispune ca agentul să constate aceste înprejurări prin proces-verbal fără a'l obliga a mai lipi citația pe ușă, ori la casuri identice, dispozițiunile identice se iau a-aceasta fiind norma urmată de legiuitor;

Considerând că jurisprudența era ficsată asupra interpretării textului art. 74, din vechea procedură, în sensul că citațiunea în lipsă de rude sau de servitori, se dedea unui vecin și numai în caz când acesta nu voia să o primească, sau refusa ori nu putea da dovadă se lăsa pe ușă; când însă citația se da unei rude sau unui servitor și aceștia refusa a o primi sau nu voia ori nu putea da dovadă, se încheia proces-verbal de aceste înprejurări, de agentul însărcinat cu predarea, care ținea loc de dovadă;

Considerând că art. 74 din noua procedură este modificat în sensul că: în lipsă de rude sau servitori, citațiunea nu se mai dă unui vecin, ci se lipește pe ușa citatului;

Considerând că dacă numai aceasta este modificarea adusă prin noua procedură articolului 74, celelalte dispozițiunile rămân a se aplica așa după cum jurisprudența era ficsată mai înainte, căci însuși Ministrul justiției, care a propus legea, în expunerea de motive arată că modificarea nu a făcut-o de cât pentru a înlătura controversele ce existau asupra acestui articol în vechea lege și că în aceste modificări a ținut compt de modul cum era stabilită jurisprudența de Inalta Curte de casație;

Că dar, rămâne bine stabilit, că o dată ce citația ca și copia după o sentință, regulele de urmat fiind aceleasi, a fost predată unei persoane din familia citatului, în lipsa sa, care primind-o refuză de a da dovadă, agentul constatând aceste înprejurări prin proces-verbal fără a mai lipi citația sau copia după sentință, pe ușa citatului, îndeplinește regulat procedura;

Că de alt-fel ar fi imposibil de urmat această procedură căci o dată înmănată citația sau copia de pe sentință, unei persoane care refuză a da dovadă, nu ar mai avea agentul ce să lipească pe ușă, știut fiind că o singură citație sau o singură copie de sentință se liberează pentru a se comunica unei persoane, sau ar trebui să punem pe agent în penibila situațiune, că dacă acea persoană refuză a 'i restitui la cerere citația sau copia de sentință să 'i-o ia cu forța spre a o lipi pe ușă, ori acest sistem nu a putut fi imaginat de legiuitor (vedei

în acest sens decisiunea Curței de apel București, secția I No. 194/901);

Considerând dar că în speță, ajutorul de primar al comunei Ștefănești, dând în lipsa contestatorului, copie de pe sentința No. 306/902, în mâna părintelui său, care primind-o a refuzat de a da dovadă și constatând această înprejurare prin procesul său verbal, s'a îndeplinit regulat procedura comunicării și deci și acest motiv al contestațiunii este ne întemeiat;

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător de sedință V. Bălășescu, tribunalul, respinge, etc.

(ss) N. I. Sachelarie, V. Bălășescu.

grefier (s) C. A. Prino

COMISIUNEA DE APEL A JUD. PRAHOVA

Audiența de la 9 Aprilie

Președenția D-lui AL. PANAITESCU, Prim-Președinte

Ergas & Samuelli cu Ad-ția Financiară de Prahova

Decisiunea No. 1

Contribuțiunii directe.— Patentă.— Bancheri.— Legea patentelor din 1899 asupra impunerei de 5% asupra bancherilor.— Modul cum se calculează acest impozit asupra venitului net, precum și ce se înțelege prin venit net. — (Art. 4 al. 2 și 3 al legii patentelor din 1899 și art. 24 din Codul comercial).

După dispozițiunile art. 4 al. 2 din legea patentelor din 1899, bancherii sunt impuși la o taxă de 5% din venitul net al operațiunilor calculate dupe normele stabilite la aliniatul 3 din același articol și conform cu bilanțul încheiat de dânsii dupe registrele lor comerciale, pe anul ce precede impunerea.

Aliniatul 3 de sub art. 4, prevede că prin venitul net se înțelege venitul care se distribuie sub o formă sau alta acționarilor, fondului de rezervă, direcțiunii sau comitetului de administrațiune.

Astăzi, la 9 Aprilie 1902 luând în cercetare apelul făcut de către d-nii Ergas & Samuelli, bancheri, prin suplica înregistrată în ziua de 21 Ianuarie anul 1902 la No. 58292 în contra procesului verbal de constatare No. 272 al comisiunii comunale de recensământ din comuna Ploești circ. I plasa Câmp.-Târgșor acest județ, și prin care cere reducerea taxei proporționale a patentei de bancheri, pentru motivele pe care le va desvolta la ziua înfățișării.

S'a prezentat apelantul asistat de d-l avocat Mitu Ștefănescu.

Procedura fiind îndeplinită, după cum se constată prin, s'a dat cuvântul apelantului care prin avocatul său d-l M. Ștefănescu a susținut că, comisiunea comunală în mod ilegal a confirmat în totul procesul verbal de impunere provisorie a d-lui administrator financiar Prahova încheiat în virtutea art. 5 din legea patentelor din anul 1899, prin care a fixat la suma de lei 74579, bani 82 venitul net al operațiunilor de bancă pe anul 1900, asupra cării fiscul urmează a percepe 5% fără ca din această sumă să deducă lei 68495 bani 20, perdere provenită din scăderea cursului efectelor, căci deși efectele le au în deposit și nu au fost negociate însă potrivit cu dispozițiunile Codului comercial și bilanțul anual nu se putea trece de cât cu perdere, diferența între valoarea ei care a fost recuete în inventariu a anului 1899, acele efecte și valoarea ce ele aveau pe piață în momentul încheierii bilanțului și deci cere admiterea apelului și reducerea taxei proporționale a patentei de 5% numai asupra venitului de lei 6084 bani 62 cât se alege prin bilanțul ce a prezentat comisiunii în sedința din 29 Ianuarie precedent a. c. cum și registrele ce astăzi depune spre verificarea onor comisiunii.

Comisiunea, în majoritate, asupra apelului de față: Având în vedere că Inalta Curte de casație secția II, prin decisiunea No. 561/902 a casat decizia acestei co-

misii cu No. 141/902 (*) și a dispus cu apreciere să fie judecată din nou de această comisie;

Având în vedere concluziunile puse de apărătorul apelantului astăzi în instanță precum și actele și registrele prezentate;

Având în vedere că apelantul A. Ergas & Samuelli în susținerea apelului invoacă că reu a fost impus de comisiunea comunală a plăti taxa patentei de 5% la suma de lei 74579 bani 82, că conform art. 4 al. 2 din legea patentelor trebuie să fie pus la venitul net după bilanț;

Având în vedere că din bilanțul încheiat la 31 Decembrie 1900 și din registrul Jurnal prezentat de apelante să constată că venitul net pe anul 1900 a fost de lei 6084 bani 62. De asemenea se mai constată din registrul cu fila No. 711 că la repartizat între asociații numai această sumă ca venit net;

Considerând de asemenea că comisiunea verificând borderourile de cumpărarea efectelor trecute în bilanț cu cota oficială în ziua încheierii bilanțului, a constatat că există o diferență de curs între prețul cu care a fost cumpărate efectele și cursul zilei; așa că după calculul făcut această diferență în minus se ridică la suma de lei 68495 bani 20;

Considerând că conform art. 24 din codul comercial în bilanț efectele se trece după cursul zilei în momentul când se formează inventariul;

Având în vedere că după disp. art. 4 al. 2 din legea patentelor din 1899 sunt impuși bancherii la o taxă de 5% din venitul net al operațiilor calculate de pe normele stabilite la aliniatul 3 din acest articol și conform cu bilanțul încheiat de densii după registrele lor comerciale pe anul ce precede impunerea;

Având în vedere de asemenea că aliniatul 3 de sub art. 4 citat, prevede că venitul net se înțelege venitul care se distribuie sub o formă sau alta acționarilor,

(*) Deciziunea Inaltei Curți de casație s'a publicat în *Curierul Judiciar* No. 72 din 3 Noiembrie cor. Pentru ca citirii să fie și mai bine edificată asupra chestiunii, publicăm mai jos, aci în nota, decizia casată care, prin deciziunea mai sus reprodusă se vede că a fost menținută din nou de către comisia de apel:

(N. R.)

Deciziunea No. 141/902

«Având în vedere apelul făcut de A. Ergas & Samuelli prin petițiunea înregistrată la No. 53292 în contra procesului verbal de constatare No. 272 al comisiunii comunale de recensământ din com. Ploești circumscripția I jud. Prahova:

Ascultând pe apelante în dezvoltarea motivelor de apel și pe reprezentantul fiseului în combaterii;

Având în vedere că apelantul invoacă în susținerea apelului că reu l'a impus a plăti taxa patentei de 5% la suma de lei 74579 bani 82, că conform art. 4 al. II din legea patentelor trebuie să fie pus la venitul net după bilanț;

Având în vedere că comisiunea comunală prin deciziunea cu No. 272 impune pe apelante cu taxa de 5% la suma de lei 74579 bani 82 atât cât s'a constatat de administratorul financiar prin procesul verbal cu data de 26 Aprilie 1901 fără a ține seamă de bilanțul depus de apelante prin care arăta că venitul net este de lei 6084 bani 62;

Având în vedere că după dispozițiunile art. 4 al. II din legea patentelor din 1899 sunt supuși bancherii la o taxă de 5% din venitul net al operațiilor, calculat după normele stabilite la aliniatul III din acest articol și conform cu bilanțul încheiat de densii după registrele lor comerciale pentru anul ce precede impunerea;

Având în vedere de asemenea că aliniatul III de sub art. 4 citat prevede că venitul net se înțelege venitul care se distribuie sub o formă sau alta, acționarilor, fondului de rezervă, direcțiunii sau consiliului de administrațiune;

Considerând că, în specie, apelantele a prezentat bilanțul pe anul 1900, format în conformitate cu art. 24 Cod. comercial, prin care arată că venitul net este de lei 6084 bani 62;

Considerând că, conform art. 24 Cod. comercial, în bilanț efectele se trec după cursul zilei în momentul când se formează inventariul;

fondului de rezervă, direcțiunii sau comitetului de administrațiune;

Considerând că în specie, după cum rezultă din actele prezentate de apelante, bilanțul și registrul jurnal suma ce s'a distribuit asociațiilor este de lei 6084 bani 62;

Că ast-fel această sumă constituind venitul net pe anul 1900, apelanții urmează să fie impuși a plăti taxa de 5% la suma de lei 6084 bani 62;

Că așa fiind urmează a se admite apelul și a se reforma deciziunea comisiei comunale;

Având în vedere și dispozițiunile art. 32 până la 41 inclusiv din legea de constatare și percepere, combinat cu art. 4 al. 2 și 3 din legea patentelor din 1899.

Pentru aceste motive, admite apelul făcut de Ergas & Samuelli, etc. etc.

(ss) Al. Panaitescu, G. Z. Nicolau

Secretar (s) Al. Marinescu

O sebită părere

În vedere că după dispozițiunile art. 2 și 3 din legea patentei asupra bancherilor, taxa de 5% se calculează asupra venitului net ce se distribuie sub o formă sau alta acționarilor escludând numai ceea ce se trece la fondul de rezervă;

În vedere că suma de lei 68495 bani 20 scăzută din beneficiu de firma Ergas & Samuelli provenită din diferențe de curs, nu este o pierdere reală de oare-ce efectele nu au fost negociate în cursul anului, nici nu s'a trecut această sumă la fondul de amortizare;

Subsemnatul rămân de părere ca d-nii A. Ergas & Samuelli să fie impuși la patenta proporțională de 5% calculată la venitul net de lei 74570 bani 82 așa cum s'a admis de comisia comunală de constatare a orașului Ploești, prin hotărârea No. 272 din 10 Ianuarie 1902.

(s) N. Apostolescu

Considerând că intru cât prin procesul verbal dresat de administratorul financiar se șabiește că venitul net este de lei 74579 bani 82 din care urmează a fi scăzută suma de lei 68495 bani 20 diferența la efecte după cursul zilei, ast-fel venitul net rămâne fixat la suma de lei 6084 bani 62, iar nu de lei 74579 bani 82;

Că așa fiind, conform textelor citate urmează a se admite apelul și a se reforma decizia comisiei comunale rămânând impus apelantele cu taxa de 5% la suma de lei 6084 bani 62 venitul net după bilanț;

Având în vedere și dispozițiunile art. 32 până la 41 inclusiv din legea de constatare și percepere, și art. 4 din legea patentelor din 1899;

Pentru aceste motive admite apelul făcut, etc.

(ss) Al. Panaitescu, G. Z. Nicolau.

O sebită părere

În vedere că pierderea de lei 68495 bani 20, trecută de d-nii Ergas & Samuelli la cheltuelii prin bilanțul încheiat de d-lor la 31 Decembrie 1900 ca provenită din scăderea cursului efectelor ce au avut în casă, nu constituie o pierdere reală, de oare-ce efectele nu au fost negociate în cursul anului, după cum însăși d-lor au recunoscut și declarat înaintea comisiei de apel;

Având în vedere că taxa de patentă proporțională de 5% asupra bancherilor se calculează asupra venitului net al operațiilor lor;

Având în vedere că după dispozițiunile art. III din legea patentei asupra bancherilor din anul 1899 venitul net se înțelege venitul ce se distribuie sub o formă sau alta acționarilor, considerând că în speță venitul ce s'a împărțit între tovarășii firmei Ergas & Samuelli pentru anul 1900 este suma de lei 74579.82, iar nu lei 6084.62, și prin urmare la suma de mai sus de lei 74579.82 urmează a se calcula taxa de 5%;

Pentru aceste motive, subsemnatul sunt de părere a se respinge apelul d-lor A. Ergas & Samuelli și a rămânea bine impuși la taxa de patentă proporțională de 5% calculată la venitul net de lei 74579 bani 82 așa cum s'a admis de comisia comunală de constatare a or. Ploești, circ. I, prin hotărârea No. 272 din 10 Ianuarie 1902».

(s) N. Apostolescu